
purgatórium II.

PINTÉR LAJOS

MÁSODIK ELBESZÉLÉS

amelyben tüzetesen megismerkedhetünk a zárt intézet belső elrendezésével, továbbá némi betekintést nyerhetünk rendeltetésébe is

Elalélni a belgyógyászaton és feleszmélni az elmeosztályon — testvérek között sem mindennapos dolog.

A teljes igazsághoz azonban hozzátartozik, hogy Böller Géza harmincéves számfejtő eszmélése első perceiben nem volt tisztában azzal, hogy zárt intézetbe került. Külön megfigyeléssorozat tárgyát képezhetné, ki hogyan reagál a döbbenetes tényre, amikor ráébred, hogy bezárult mögötte az elmekórtani intézet vasajtaja, s az emberek tágas társadalma, legalábbis átmenetileg, mindenesetre bizonytalan időre, a szabad emberi közösségben való élésre alkalmatlannak nyilvánította. Az ilyesféle tanulmányoktól azonban, fájó szívvel bár, de pillanatnyilag eltekintünk.

Amikor Böller Géza szeme felpattant, a legfurcsábbnak azt találta, hogy egyáltalán bármiféle otromba és alattomos zörej nélkül billent át álmából ébrenlétbe. A következő furcsaság az volt, hogy nem észlelt semmiféle hasmenési ingert. Önkéntelen mozdulattal hátranyúlt, és csodálkozva tapasztalta, hogy a rettegett görcsök ezúttal elmaradnak, helyettük eddigelé ismeretlen, feszítő fájdalmat érez, ám nem a gyomorszáj tájékán, mint illenék, hanem a vastaghúsában. Böller Géza ekkor észlelte megkönnyebbülten, hogy pizsamája száraz, s a színe nem harántcsíkos, hanem sötétkék, ekkor szivárgott elő belőle a kérdés: „Hol vagyok?“, és ekkor dördült a mefisztói válasz: „Az elmegyógyintézetben, barátocskám!”

Amik körülvették őt, feltehetőleg a megszokott óbégató méltatlankodást és könnyekkel, hajtépéssel, toporzékolással változó érzelmkitörést

várták. Böller Géza ehelyett kisdedien elmosolyodott, befelé fordult, takaróját az orráig húzta, és félszemével kikandikált.

Pillantása az ablakot fogta be: szabálytalan, üvegezett négyzet volt ez, mindenféle kilincset, závárt, fogantyút nélkülöző, s kívülről vasrács védte. Ide aztán nem egykönnyen törhetnek be, gondolta Böller Géza, s mivel (mi tudjuk, hogy a dupla adag Largactil-injekció hatására) olyan kábultságot érzett, amely még a feje mozdítását is ólmossá tette, csupán a pupillái forgatásával vette szemügyre a látnivalókat. Az ablak alsó kerete fölött, keskeny, vízszintesen leeresztett csapódéskát látott, a nyíláson egy galagonyaág két tévelygő levele hajolt be a hatágyas szobába. Az egyik levélen hernyó szorgoskodott; a másikon ugyanis már elvégezte áldásos tevékenységét, mert annak immár csak a csupasz erezete látszott. Finoman csipkézett erezet volt ez, valóságos filigrán mestermunka.

— Filigrán mestermunka — motyogta maga elé, és észre sem vette, meg se hallotta, hogy a szobatársak cinkos összepillantása után egyikük azt mondja:

— No hiszen, ez is tévedésből került ide.

Amire egy másik hang tromfolt:

— Barátom, a diliháznak is csak ez az előszobája!

— Légiveszély! — ordította el magát a harmadik, de Böller Géza rendületlen nyugalommal figyelte tovább a filigrán ötvösmunkát végző kis hernyót.

Az iskolagép pilótája, aki szokásos rovarirtó bevetése során, nagy ívben ritkuló és aláereszkedő ködöt húzva maga után, alacsony röptében végigszemlélte a terepet, a Neuropszichiátria zezugos épületét egyetlen elnyújtott téglalapnak látta (ez volt a főépület), amelyhez kétoldalt váltakozva tapadtak a szabályos négyszögek (az egyes osztályok).

Mindez látószög kérdése csupán, hiszen Böller Géza ezalatt az egészről mindössze annyit látott, hogy a szorgos hernyócska, mielőtt még feltette volna filigrán művére a koronát, egy görcsös rándulással az ablakmélyedésbe húzódó fűtőtest bordái közé pottyan.

— A légiveszély elmúúult! — ordított az iménti hang, mire a másik megismételte pár perccel ezelőtti, sommás mondatát:

— Bizony, barátom, a diliháznak is csak ez az előszobája.

A deres hajú férfi, aki ilyen választékosan fogalmazott — idült és többszörösen visszaeső alkoholista —, csakúgy, mint az orvosnak, pszichiáternek tett vallomásaiban, ezúttal is csupán részigazságot mondott. A hatágyas szoba, amelyben Böller Géza az imént feleszmélt, az Ideggyógyászati Klinika E-osztályának a tartozéka volt. Ezen az osztályon tudvalevőleg túlnyomórészt gyógyíthatatlan alkoholistákat gyógyítottak, ritkább esetben kezdő kábítószer-élvezőket, ámbar hevert itt megfigyelésen olyan feleséggyilkos is, akinek ügyvédje kiharcolta védence elmeállapotának megfigyeltetését, továbbá — Böller Gézához hasonlóan — lebzseltek itt az erőszaknak, kábítószernek és szeszitalnak olyan esküdt ellenségei is, akiknek különféle nyavalyáit a belgyógyászok, jobb diagnózis híján, idegalapon tartották célszerűnek orvosolni.

A hatágyas szoba öt lakója két táborra oszlott Böller Géza nyavalyáját és elmeállapotát illetően.

Az őslakónak az újonc betolakodóval szemben érzett mindenkori fölényével formálták jogosnak tudott ítéleteiket. Böller Géza figyelni kezd-

te a személyét érintő társalgást. Első megfigyelése az volt, hogy az öt szobatársnak a külső, szabad társadalmi életben évtizedeken át kiharcolt helye és rangja ebben a kórteremben teljesen érvényét veszítette, hogy itt egy új hierarchia alakult ki, melyben az egyetlen mérvadó tény a zárt intézetben töltött napok, hetek, illetőleg hónapok, azonfölül a visszaesések száma. Ilyesformán a szobafőnöki címet s a vele járó hangadó fölényt az a négyszeresen recidív építőipari segédmunkás birtokolta, aki egyetlen épkézláb, alkalmasint másoktól ellesett megállapítást (mármint hogy a diliháznak is a Neuropszichiátria az előszobája) a fogalmazás finomságával olyannyira ellentétes hangnemben adta elő, hogy abba Böller Géza beleborzongott.

Eddigi pályafutása során megtanulta már, hogy a hierarchiák leg többike normális feltételek között a hűség és kitartás, az egyazon helyen levezekelt idő szerint alakul, kivéve az olyan eseteket, amikor egy főntről becsöppent káder már a földetérése pillanatában a legotthonosabban mozog vadidegen környezetek legfelsőbb régióiban is. Böller Géza tehát természetesen találta, hogy ebben a hatágyas szobában két szemüveges és selyempizsamás férfi, továbbá egy rendkívül rokonszenves, atlétatermetű fiatalember meg egy buddhista szerzetesre emlékeztető aggastyán között az otromba, négyszeres visszaesésével hengező segédfalazó viszi a szót. Megadóan és egykedvűen nyugtázta, miszerint a szobafőnök, a szerzetesarcú bólogatása mellett, kimondta neá a delirium tremens diagnózist, miközben a két finom férfi szelíd hangon megegyezett abban, hogy az újonc nemhogy fehéregerek vitustáncát, de még duplát sem látott soha életében. Az ötödik ápoló, az atlétatermetű fiatalember véleménynyilvánítás helyett félfenékkal leereszkedett Böller Géza ágya szélére, és óvatosan megérintette hősünk vállát.

— Hogy érzi magát?

— Köszönöm, jól. És maga?

Böller Géza ezt nem száná viccnek, rutinosan válaszolt a világ legközhelyszerűbb kérdésére, ám a fiatalember hangosan felnevetett.

— Jó humora van! Hallottátok? Ehhez mit szólnak?

S kezét nyújtott.

— Iván vagyok.

— Böller Géza.

— Nem akar jární egyet? Jöjjön, kivezetem. De ha gyengének érzi magát...

— Erősnek érzem magam! — mondta hősünk.

Felkászolódt, remegő térdekkel megállt, majd imbolyogva megindult az Iván nevű férfi oldalán, aki egy szabályosan zárt, tizennégyezer tizennégy méteres, betonkockákkal kirakott udvarra vezette. Az udvart csak nemrégén locsolták, ennek ellenére olyan pokoli hőség uralkodott benne, akár egy szaunában.

Böller Géza első pillanatban úgy érezte magát ebben a betonskatulyában, akár egy börtönudvaron. Az Iván nevű fiatalember széket tolt alája, s mintha csak a gondolataiban olvasna, Böller Géza mellé kuporodva vizasztaló magyarázatba kezdett.

— Ne engedje, hogy az első benyomás maradandóságánál fogva ez az udvar afféle csontbrigád-telepként könyvelődjön el a tudatában. Meg fogja látni, ez a kopár betonplacc esténként kellemes társalgóvá tud szelídülni. Meg napközben is, forró záporok után. Ilyenkor úgy tódul fel minden oldalról a forró betonpára, hogy valóságos gőzfürdőt lehet

venni. Az asztalokat sebtében kihordjuk és olyan kártyacsatákat csapunk, hogy... Tud preferánszozni?

— Azt hiszem, nem tudok.

— Azt hiszi?

— Nem, határozottan nem tudok.

Böller Géza kábultságában csak félfüllel figyelt oda, és erőlködve igyekezte elképzelni, hogy ennek a kopár udvarnak a jellege, eredendő ridegsége ellenére is, végeredményben a színteret benépesítő gondozottak hangulatának van kitéve.

Az udvarra két ellentétes folyosóról két ajtó nyílt, azonfölül, három oldalról, az intézet jellegének megfelelő magasságban a belső, folyosói világításra szolgáló ablakok. A főépülettel szemközti negyedik falról mosdók és illemhelyek szellőzőnyílásai ásitoztak.

Böller Géza hátravetette fejét, és arra gondolt, hogy a négy fal közül az elsőül említett hármat, a magasan fekvő kicsiny ablakosokkal afféle éppen landolni készülő óriásrepülőnek lehet nézni, a főfolyosó felőli falat pedig, amelynek földszinti ablaksora fölött még három emelet kajúablakai húzódnak, esős időben és főleg este egy hatezer bruttóregisztertonmás luxus-óceánjáró oldalának. Minden attól függ, fűzte tovább gondolatait Böller Géza, hogy ki milyen hangulatban van és milyen képzelőerővel rendelkezik, amiből csak az az igazság jön ki, hogy a tér egymagában semmit nem jelent, mivelta csak a szemléletben tükröződik megannyiképpen, s jellegét maga az emberi képzelet alkotja meg.

Az Ivánnak nevezett férfi sétára invitálta Böller Gézát, és a nemleges válaszra, guggoló helyzetén mit sem változtatva elmagyarázta, hogy a szobájukkal szemközti folyosóról a női ápoltak két-, három- és hatágyas szobái nyílnak. Böller Géza ezen elcsodálkozott, és hirtelen érezni vélt magában annyi erőt, hogy körüljárhassa a folyosókat.

Valóban szabályos négyzetet zártak a folyosók. A férfi- és női részleg folyosóját a főépületi folyosóval párhuzamosan, természetes fényt nem élvező, villanyvilágítású folyosó kötötte össze. Erről az udvar felé a női, illetve férfimосdók nyíltak, az ellenkező oldalra pedig különös, egyágyas cellák.

— Ezek a garzonlakások — magyarázta az Iván nevű fiatalember, s az egyikbe szinte betuszkolta Böller Gézát. Valóban tágas garzonlakás benyomását keltette a helyiség. A belterülete hermetikusan zárható volt, saját illemhely fülkével, hideg-meleg vizes mosdó, fölötte fémből készült tükör.

Az Ivánnak nevezett fiatalember elmagyarázta, hogy ezen a folyosón csupa ilyen garzonlakás sorakozik, eredetileg az öt évnél kezdődő börtönbüntetések várományosainak épültek átmeneti szálláshelyül, az elmeállapotai megfigyelés időszakára, mely rendeltetésüket részben még ma is szolgálják.

— Úgy értsem...? — emelte szemüvegét Böller Géza az Iván nevű fiatalemberre.

— Úgy, úgy, testvér. Az a magas, peckes, ősz hajú fiatalember ott a fal mellett, igen, az, ne nézze olyan feltűnően... szóval rendőrgyilkos.

— Rendőrgyilkos?

— Rajtakapta a feleségét egy alakkal, pisztolyt rántott, és belelőtt a fészekrablóba, de csak combon találta, az valahogy kitérőmolygott, rendőrért kiáltott, s amint a közeg feltűnt az ajtóban, a barátunk megeresz-

tette a másik golyót is. Aztán megőszült. Állítólag egyetlen másodperc alatt megőszült.

A tisztaősz fiatalember furcsán merőleges gerinccel támogatta a folyosó falát, és szelíden dohányzott.

— Menjünk innen — súgta Böller Géza.

Kísérője ekkor bevezette a folyosó végéből nyíló, Café-bárnak nevezett társalgóba, amelyet, szavai szerint, nem sokkal ezelőtt még vastag gumipadló és gumifalak burkoltak, megkímélve egyrészt a takarítónőket, másrészt a frissen beszállított dühöngők testi épségét. Amióta azonban a fékeveszetten tomboló iszákosokra is kiterjesztették az Emberi Jogok Deklarációjának a BTK ellen nem vétett polgár mozgásszabadságára vonatkozó rendelkezéseit, másrészt pedig az elmekórtan egyöntetűen magáévá tette azt a nézetet, hogy az alkoholizmus gyógyításának előfeltétele a beteg tudatos beleegyezése és gyógyulni akarása, a korábban orrfacsaró illatokat árasztó és őserdei artikulációktól hangos sarokszobát az intézet megfosztotta gumiburkolatától, s asztallal, hokedlikkel és villanyresóval látta el, az ápoltak pedig a nagyon is találó Café-bár elnevezéssel, minthogy a vizit idejét kivéve itt a nap minden szakában lehetett kávézni, olykor még esti lámpaoltás után is, ami kizárólag az ügyeletes ápoló kedélyállapotától függött.

A Café-bárban Böller Gézát kedves vendégként üdvözölték, s egy talpig frottírköpenybe tekert, tifuszfrizurás fiatal nő a saját szájától vonva meg a koffeint, megkínálta egy csésze kávéval.

Férfiak-nők egyenesen, mindenféle színű és minőségű háziköntösökben és pizsamákban ültek, ácsorogtak vagy gubbasztottak a fal mellett, egy-egy hokedlit ketten is megosztottak (némelyiket vegyes párosban), és igen fesztelenül viselkedtek. A legtöbbször azonban az intézet PS kátránynyomásos, haragoskék színű egyenpizsamája lötyögött, és ezek, Böller Géza legalábbis úgy találta, sokkal fegyelmezettebben tartották magukat.

A disputa éppen arról folyt, vajon miért van elmekórtani megfigyelés alatt levő bűnözőkből mindig jóval kevesebb, mint egyszemélyes cellákból, azaz garzonlakásokból.

— Ennek az állapotnak az okát nehéz lenne felkutatni — fontoskodott egy Rőtszakáll névre hallgató és küllemével alkalmi nevét teljesen fedő férfi. — Én amondó vagyok, hogy a tervezők annak idején, tizennégy évvel ezelőtt, pesszimiztikusan mérték fel a társadalom erkölceinek jövődő alakulását, pontosabban sokkal több bűnözőt jövendőültek, mint amennyi napjainkra megvalósult.

— Éppen ellenkezőleg! — hadonászott egy kioperált orrsövényű egyenpizsamás —, bűnözőkből sokkal több van, mint amennyi normális lenne. Csakhogy ezek a bűnözők ma már igen-igen rafináltak, ezek a bíróságon már nem azt hebegik, hogy „nem tudom”, meg „nem emlékszem”, meg „ártatlan vagyok”, hanem egyszerűen megjátsszák a hibbantat.

— És az mire jó? — kérdezte a tifuszfrizurás nő.

— Micsoda kérdés! Ezek a dörzsölt palik tudjaák, hogy ha a vizsgálóbíró elrendeli az elmekórtani megfigyelést, máris nyert ügyük van.

— Hogyhogy? — ugrott be a tifuszfrizurás újra, alkalmasint inkább csak hogy lendítsen a fejtetéésen.

— Úgy, kisanvám, hogy egy megfigyelés ügyes szimulálás esetén hetekig vagy hónapokig is elhúzódik. Mármostan, a vádlottat erre az időre

még nem tekintik bűnösnek, és éppen úgy bánnak vele, mint egy prosz-tataszűküléses gyárigazgatóval.

A tifuszfrizurás eszelősen felkacagott, de a kioperált orrsövénnyű egy másodpercre sem engedte el a beszéd fonálát.

— És ami a legfőbb, a pacák időt nyer a további védekezés megalapo-zására.

— Vagy ha másra nem, hát hogy megbékéljen az akasztófával.

Ezt egy fuszeklit kötögető, vastag lábú asszonyosság vetette közbe, anél-kül, hogy a kötőtűk csattogása pillanatra is szünetelt volna.

— Mármost — igyekezett befejezni kacifántos fejtegetését a kiop-e-rált orrsövénnyű —, a helyzet az, hogy bűnözöből sokkal több van, mint kéne, ahogy mondtam, csakhogy az igazságszolgáltatás éppen úgy ve-szi fel velük a harcot, hogy alaposan megfontolja, kit érdemesít elme-kórtani megfigyelésre.

Egy Lorelei-hajú, halványzöld habszivacsból készült háziruhás fiatal-asszony felhörpintette kávéját, és erős parfümillat kíséretében peckesen kikacsázott.

— A tanítónő kis nagyságát nem érdekli a kriminológia — hangzott egy borostás arcról a tárgyilagos megállapítás, mire a kioperált orrsö-vénnyű, aki filozofálásával minden jel szerint a tanítónő kismagyságát igyekezett megbűvölni, most hangnemet, sőt stílust váltott, és keresett mondatait ezzel az alpári kijelentéssel zárta le:

— No, hát ez a nagy bűdös helyzet!

A vita ezzel természetesen csupán az ő számára zárult le, mert egy borostás arcú, feltűnően szőrös mellű férfi azt kezdte fejtegetni, hogy az üres garzonlakások aránytalanul magas száma mögött az a bölcs elő-relátás húzódik meg, mászerint bizonytalan elmeállapotú, öt évnél sú-lycsabb vétket elkövető egyének a nap bármely szakában adódhatnak, hiszen a foglalt cellákkal ellentétben az emberi lélekről sohasem tud-hatni, ki s mi lakozik benne.

Ezt az elméletet viszont megdönteni látszott Böller Géza egyik szem-üveges szobatársának az a pofonegyszerű érvelése, hogy hiszen valami-féle mindenkori készülségről itt szó sem lehet, hiszen a szobák mind-egyike minden pillanatban foglalt. A rendőrgyilkos géplakatos mellett a 168-ast például most éppen a homokos zenetanár lakja, természetesen egészen más nemű szenvedélye gyógyítása végett.

Ezt az érvelést viszont ingatag lábairól egyből leütötte egy kopaszodó, entellektüel külsejű ápolit, mondván, hogy habár ő az itt töltött negy-venhét napjával csupán a középkáderhez tartozik az E-osztályon, ed-digelé pontosan tizenkét olyan esetet élt meg, amikor az ügyeletes or-vos, nyomában két rendőrrel, azok között egy-egy megbíllincselte férfi-vel éinek évadján riasztotta álmából valamelyik garzonlakás békés polgári lakóját, aki a sok csillapítótól kábultan s a rendőrök meg a bi-lincs láttán ösztönösen megrettenve csak nagy nehezen fogta fel, hogy nem őt viszik a kivégzőosztag elé, amint azt álmodta volt, hiszen ő csak egyszerű alkoholistá. Ám amikor végtére is ennek tudatára ébresz-tették, nemcsak hogy méltatlankodásra futotta az erejéből, amiért meg-zavarják jogos álmát, hanem figyelme még arra is kiterjedt, hogy seb-tében összeszedett holmiját, toalettkészletét, ásványvizet és befőtte-s üvegeit, könyveit, kártya- és sakk-készletét olyan tömegszo-bába hurcolja át, amelyben csak egyetlenegy ágy üres — hiszen a la-kókat már ismeri, s pontosan tudja, mit várhat tőlük, ám egy esetleges

delirium termenses újonc mindenféle váladékaival napokra tönkretethné az étvágyát, nyugodt álmát és kellemes kedélyállapotát.

— A poéta úr ugyancsak szabadjára engedte a fantáziáját — kacagott Rótszakáll, mire az iménti felszólaló sértődötten visszavonult, még hozzá Böller Géza legnagyobb megdöbbenésére, a rendőrgyilkos géplakatos cellájától számított harmadik garzonba.

Böller Géza mindazonáltal teljesen felüdült nyomott hangulatából, és fizikai közérzete is határozottan megjavult. Elhatározta, hogy újabb felfedező útra indul. Csámpás papucsaival groteszkül csattogott végig a férfifolyosón, bekanyarodott a főépületi folyosóra, az udvarra ellentétes irányba nyíló ajtók fölött sorra leolvasta a Docens, Orvos, Ambulancia, Apólok, Pszichológus, Szociológus, Gyógyszertár, Kelléktár, Ruhatár feliratokat, majd bekanyarodott a női folyosóra. A nyitott ajtókon át tekinteni illetlenségnek tartotta, a folyosón cigarettázó lányoknak, aszszonyoknak azonban udvariasan köszönt, s a folyosó végén olyan szerencsétlenül futott bele a leveses tálakkal egyensúlyozó felszolgálónőbe, hogy szemüvege a padlóra zuhant, és megrepedt, a forró leves pedig végigömlött a felszolgálónő fehér öltözékén.

— Örült — sziszegte a nő, és Böller Géza nem értette, miért kell ezt a tényt külön is konstatálni, még hozzá nem is az orvosi kar, hanem a konyhai személyzet egy tagjának részéről.

Mindazonáltal, az „Ebédhez!” kiáltásra férfiak és nők törtető oszlopának sodrásában benn termett az étkezében. Miután szabad asztalválasztással senki sem hatalmazta fel, beállt az ablakmélyedésbe és várta további sorsát. A leforrázott felszolgálónő térült-fordult, újra az ebédlőben termett, hatalmas természetével lecövekelt Böller Géza előtt, és ráförmedt:

— Maga nő?

— Kérem? — hebegte Böller Géza?

— Azt kérdezem, maga nő-e? — ordította a felszolgálónő, és Böller Géza a füle tövéig elpirult. Az asztalok fölé görnyedő arcokon gúnyos nevetés villant át, és hősünk élete eddigi legkellemetlenebb helyzetében érezte magát. Mert azonfölül, hogy fogalma sem volt, mire föl ez a rendhagyó kérdés, és mit kellene válaszolnia rá, azonfölül, hangsúlyozzuk, hosszú idő után először újra elfogták a gyomortáji görcsök és a futathatnék.

A levesen már tülesett és a következő fogást türelmetlenül váró egyes társaság kaján vigyorral nézte, amint Böller Géza iramodó léptekkel eltűnik a szemközti mosdóban, s valaki felkacagott:

— Ez a dilis most bement megnézni, hogy tényleg férfi-e még vagy már nő.

Ezen az egész társaság egyöntetűen kacagott, vihogásuk utolérte ülőhelyén a vajú Böller Gézát is.

S most már végképp nem értett semmit.

Holott arról volt szó csupán, hogy a női ebédlőben étkeztek a garzonfolyosó polgári férfilakói is, lévén, hogy az E-osztályon a férfiak és nők arányszámának eloszlása csaknem hajszálnyira megfelelt a két nem bármely kocsmában bármikor tapasztalható létszámeloszlásának. Ebből a talán körülményesen kifejtett tényből adódott a felszolgálónő túlságosan leegyszerűsített kérdése, már tudniillik Böller Géza nemét firtatva valójában csak arra volt kíváncsi, hogy az újonc a női ebédlőhöz tartozik-e?

Mialatt Böller Géza iszonyatos zavarában a mosdóban lapult, kihallotta az ebédlőből egy korosabb asszonyság kérődző röhögését.

— Figyelik? A Matróna észre se vette, hogy ez a dilis a női klozetba nyitott.

Böller Géza riadtan körülnézett, és lesújtottan konstataálta, hogy ez a mosdó bizony erősen különbözik az általa eddig ismert s nagyjából uniformizált férfimosdóktól; legfőképpen a falra erősített porcelán csészécskéket hiányolta.

Hogy kilépjén innét, ahhoz még nem gyűjtött kellő lelkerőt. Előbbi felderítő sétáján egyébként nem kerülte el a figyelmét, hogy míg a főfolyosó különféle helyiségeinek ajtajai csak nagy ritkán nyíltak ki résnyire, elnyelve vagy kibocsátva fehér köpenyes lakójukat, azalatt az Ambulancia feliratú ajtó, amely mellesleg pontosan a női folyosóra nézett, sarkig tárva volt szakadatlanul. Az imént Matróának nevezett valaki, gondolta Böller Géza, nyilván az a szürke hajú, trabális ápolónő lehet, akit több ízben látott mozdulatlanul ülni az Ambulancia mélyén, hiszen, fűzte tovább, arról a posztról tökéletesen áttekinthető a női szárny folyosója. És Böller Géza zaklatott agyában egyszerre az a zseniális felfedezés fogant meg, hogy az általa még az imént is feltételezett erkölcsi lazaságról, férfi- és nőápoltak illetlen keveredéséről szó sem lehet, hiszen annak megakadályozására, illetve leleplezésére tökéletesen elegendő a női szárny fölött végzett szakadatlan örködés.

A következő másodpercben azonban már nem volt teljességgel bizonyos benne, vajon tényleg saját eredeti gondolata-e az iménti felfedezés, vagy pedig az ebédlőből jól áthallatszó mondatfoszlányok keverednek képzelgéseivel. Mert egy rekedtes női hang most éppen azt magyarázta, hogy ez az egyoldalú megfigyelés valójában a védtelen nők biztonságáért történik, hiszen ellenőrzés nélkül az éj bármely szakában ki lennének szolgáltatva a kiéhezett férfiak zaklatásainak, erőszakoskodásainak, isten őrizze, a békés álmukkal való ocsmány visszaélésnek is.

Erre aztán felcsattant a tifuszfrizurás nő hangja:

— Asszonyom, biztosítom, hogy ezek felől a derék férfiak felől kegyed minden ellenőrzés nélkül is teljesen biztosítva érezheti magát...

— Cafka! Ringyó! — hallatszott az iménti, rekedtes női hang, ám a tifuszfrizurás nő zavartalanul folytatta:

— Már megbocsásson, de ahhoz a legkiéhezettebb férfinak is legalább a tizedik snapsz után kellene lennie. Márpedig ebben a kolostorban...

— Bűdös kurva! — vágott vissza az előbbi hang. — Mintha nem tudnánk, hogy éppen az ilyen kurválkodó perszónák miatt tartják szemmel a női folyosót... Na, nem téged óvnak, drágám — enyhült a hang szarkasztikussá —, ellenkezőleg, téled óvják a védtelen férfiakat, mivel a belgyógyászat vérbajosztálya amúgy is túlszűfolt...

— Mi zajlik itten, tisztos hölgyeim? — csattant most a trabális ápolónő hangja, mire a tifuszfrizurás, aki — emlékezzünk csak — a saját szájától vonta meg a koffeint Böller Géza kedvéért, most nyájasan így szólt:

— Apropó, Madám, tudja-e, mit lehet még levenni egy anyaszült meztelen éjjeli ügyeletes ápolónőről?

És Böller Géza újabb megrökönyödésére a trabális ápolónő válasza így hangzott:

— Nem mit, kisanyám, hanem: kit?! — és az ellentéteket elsimító közzörej a női szárny egyoldalú megfigyelésének miéértjét egy időre elnapolta.

Aztán felpattant a női mosdó ajtaja, és a Madámnak tisztelt ápolónő úgy vezette elő a szorongó Böller Gézát, hogy abban a pillanatban hősiünk akár a rendőrgyilkossággal vádolt géplakatossal is szívesen cserélt volna.

(Folytatjuk)